

**UCHWAŁA NR XXVII/205/2016
RADY GMINY STEGNA**

z dnia 15 grudnia 2016 r.

w sprawie odmowy uwzględnienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa.

Na podstawie art. 101 ustawy z dnia 08 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016r. poz. 446 i 1579) Rada Gminy Stegna uchwała, co następuje:

§ 1.

Odmawia się uwzględnienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa uchwałą nr IX/51/2015 z dnia 10 czerwca 2015 r., w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Jantar wniesionego w dniu 23.11.2016 r., przez Pana

§ 2.

Przyczyny odmowy uwzględnienia wezwania wskazane są w uzasadnieniu do niniejszej uchwały stanowiącym jej integralną część.

§ 3.

Zobowiązuje się Przewodniczącą Rady do poinformowania wnoszącego wezwanie do usunięcia naruszenia prawa o sposobie jego rozpatrzenia.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady

J. Kwiatkowska

Jolanta Kwiatkowska

Uzasadnienie

Przyjęta uchwała w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Jantar jest wynikiem polityki przestrzennej gminy Stegna określonej w Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Stegna zatwierdzonego Uchwałą Rady Gminy nr XL/397/2010 z dnia 20 Lipca 2010 r.

Zgodnie z §2 ust. 3 pkt 1 integralnymi częściami planu miejscowo są następujące załączniki do uchwały: załącznik nr 1 – rysunek planu miejscowego w skali 1:2000.

W §35 pkt 2 lit. b) określono nieprzekraczalne linie zabudowy – zgodnie z rysunkiem planu, a w miejscach gdzie nie wyznaczono linii zabudowy zgodnie z przepisami odrębnymi.

Tekst i rysunek planu stanowią integralną całość a przedmiotowy wymiar ograniczenia w zabudowie poprzez nieprzekraczalną linię zabudowy został określony na rysunku planu (5 m). Tym samym zarzut jest bezzasadny.

Określenie linii zabudowy stanowi obligatoryjny zakres miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynikający z obowiązku zachowania ładu przestrzennego zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 2 oraz art. 1 ust.2 pkt 1 wyżej przywołanej ustawy. Tym samym zarzut jest bezzasadny.

Zgodnie z art. 3 pkt 9) Ustawy z dnia 7 lipca 1994 Prawo Budowlane - przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki stanowią urządzenia budowlane.

Zarzut stanowiący, że w wyniku wprowadzenia linii zabudowy uniemożliwia się realizację wiat śmietnikowych, wiat garażowych, altan ogrodowych - zgodnie z definicją nieprzekraczalnej linii zabudowy zawartej w planie nieprzekraczalna linia zabudowy dotyczy budynków oraz określonych w planie budowli naziemnych. Z powyższego wynika, że nie dotyczy ona śmietników, obiektów małej architektury i innych obiektów niebędących budynkami. Tym samym zarzut jest bezzasadny.

Realizację infrastruktury technicznej w drodze w odniesieniu do innych obiektów regulują przepisy odrębne. Tym samym zagadnienie wykracza poza zakres planu miejscowego. Odnośnie różnych odległości linii zabudowy od dróg - wynika to z różnego stanu zagospodarowania terenów i było przedmiotem analiz na etapie sporządzania projektu planu miejscowego. Skarżący nie wykazał, jaki przepis prawa został naruszony. W przedmiotowym zakresie brak jest naruszenia interesu prawnego. Związku z powyższym zarzut jest bezzasadny.

Szerokość drogi KDW01 została określona w par. 101 pkt 2 lit. a tiret pierwsze.. Ponadto droga nie jest poszerzana kosztem nieruchomości skarżącego. Tym samym brak naruszenia interesu prawnego. Zarzut jest bezzasadny.

Zarzut, co do planowanej realizacji drogi publicznej i jej poszerzenia nie ma oparcia w ustaleniach planu. Są to dywagacje skarżącego. Przedłużenie drogi po działce nr 630 dalej przez działkę 631 nie stanowi naruszenia interesu prawnego skarżącego, gdyż nie jest właścicielem przedmiotowych nieruchomości.

Przedstawiony zarzut o braku wymiaru minimalnej wielkości działki budowlanej oraz zastosowaniu wskaźnika minimalnej intensywności zabudowy jest bezzasadny, ponieważ zgodnie z § 35 pkt 3 planu miejscowego dla przedmiotowego terenu w tym zakresie utrzymuje się istniejące podziały nieruchomości, co wskazuje, że nie przewiduje się wtórnych podziałów nieruchomości a zastosowanie wskaźnika minimalnej intensywności zabudowy wynika z art. art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Zgodnie z ustaleniami planu lokalizacja budynków gospodarczych i garażowych na zapleczu działki budowlanej dotyczy tylko wolno stojących budynków. Nie dotyczy to funkcji gospodarczej i garażowej wbudowanej w budynek funkcji podstawowej oraz rozbudowy budynku funkcji podstawowej o taką funkcję. Tym samym zarzut o braku regulacji tego zagadnienia i uniemożliwieniu realizacji funkcji gospodarczej w przypadku usytuowania budynku mieszkalnego w głębi działki należy uznać za bezzasadny. Ponadto, zasada lokalizacji na zapleczu działki budowlanej dotyczy tylko wolnostojących budynków gospodarczych i garażowych, a nie jak podnosi skarżący wiat

śmietnikowych, wiat garażowych, wiat gospodarczych oraz altan ogrodowych.

Biorąc pod uwagę charakter żądania wysuwanego przez stronę jak również mając na względzie okoliczności faktyczne i prawne przedmiotowej sprawy należy jednoznacznie stwierdzić, że zarzuty podnoszone w wezwaniu są całkowicie pozbawione podstaw i jako takie nie zasługują na uwzględnienie.

